

der end maatte staae i Grundloven, hvor tydelig dens Bestemmelse end maatte synes at være. Er en saadan Kjendsgjerning passeret, er der Ingen draget til Ansvar derfor, er der Intet foretaget derimod ad Lovgivningsveien, vil den komme til at staae som Noget, der hører til en anerkjendt Retstilstand.

Den anden Sætning i den citerede Passus lyder, som jeg har bemærket, saaledes: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“. Herefter maatte det synes indlysende, at begge Thingenes Samtykke til en Udgift maatte være fornøden, for at den virkelig kunde finde Sted, og at altsaa den Minister, der, uagtet et saadant Samtykke ikke var givet, og uagtet der altsaa ikke i selve Finantsloven var Hjemmel for Udgiften, dog alligevel besluttede den, maatte antages at have udredet denne Udgift af sin egen private Kasse; han maatte antages, kun af en Feiltagelse, at have taget Pengene af Statskassen, medens det i Virkeligheden havde været hans Hensigt at tage dem af sin egen Kasse. Dette er Noget, hvorpaa jo hele Bevillingsmyndigheden egentlig hviler. Dette Punkt inddroge vi under Rigsrettens Kjendelse paa Grund af de overordentlig betydelige Overstridelser af Finantsloven, som havde fundet Sted; de skete, og Udgifterne bleve besluttede, uagtet vi dengang her vare samlede, altsaa uden at høre os, og de indbefattede Poster, hvortil det er saa langt fra, at vi have

givet vort Samtykke, at vi tværtimod udtrykkelig have nægtet det; men desuagtet have vi seet, at de Mænd, der have gjort disse Udgifter, ere blevene frifundne, og det Offentlige idømt Omkostningerne. Det skal nu ikke her være min Agt at anstille nogensomhelst Kritik over den saaledes fældede Dom; det er en formel Afgjørelse af dette Mellemværende mellem Thinget og det aftraadte Ministerium, og vi gjøre vel i at bøje os under den formelle Afgjørelse og altid antage, at enhver Dom er fældet efter bedste Overbevisning af dem, der have affagt den; derimod troer jeg, at det, der ligger aldeles inden for hvad den lovgivende Magt bør gjøre, det er, naar Domstolene følge Grundsatninger, som efter den lovgivende Magts Mening forvanfse den bestaaende Retstilstand, da ved Lovgivningen at raade Bod derpaa, og gjøre de Bestemmelser tydelige og klare, som have ført vedkommende Domstol ind paa Afveje og til en urigtig Opfattelse. Det er dette, jeg har forsøgt at gjøre ved det her forelagte Lovforslag. Jeg har indskrænket mig til det Punkt med Hensyn til Ministeransvarligheden, hvor vi selv have søgt Hjælp ved Domstolene, og ikke fundet den Hjælp, som vi troede at kunne gjøre Regning paa. Alt Andet har jeg ladet ude af Betragtningen, ogsaa Spørgsmaalet om den provisoriske Finantslov, og det af den Grund, at det ikke har undergaaet hele denne Behandling, som disse Spørgsmaal med Hensyn til ulovhjemlede Udgifter.